

Весела Василева

Тихо

Снегът,
снегът, който бавно вали,
невидим в небето студено,
снегът, който бавно покри
земята, от студ вкоравена,
снегът, който меко хрупти
под стъпките и покрива градът,
снегът.

Димът,
димът, който бавно извива,
разгъва големи ветрила
над малките сиви комини,
димът, който бавно отива
в небето от лъскава свила,
сякаш къщите ще заминат,
димът, който леко играе,
безмълвно рисунки чертае,
димът, който тихо трепти над градът,
димът.

И ти,
до прозореца тихо застанал,
и ти – с уморени и бавни очи
гледаш някаква сънна картина
през стъклото във рамката бяла,
и ти – знаеш – всичко така ще отmine...
Вали.

1941

КРАЙ

© 1941 Весела Василева

Източник: Словото

Набиране: Людмила Малинова, Институт за литература, БАН

Публикация

Весела Василева. „Стихотворения. Лирични фрагменти. Писма.“, С. 1990 г.,
Издателство Български писател. Съставители: Ангелина Василева-Огнянова, Блага
Димитрова, Невена Стефанова. Редакция и бележки: Блага Димитрова. Предговор от
Петър Динев.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7528>]